1789 – preludiul comunismului

ATLETISM

21/10/2010

de **Virgil Lazar**

Crime odioase pătează blazonul Revoluției franceze, care a început sub sloganul „Liberté, Égalité, Fraternité”.

O carte curajoasă, apărută la Cluj în limba română, dezvăluie faţa hidoasă a Revoluţiei franceze. Cartea este scrisă chiar de istorici francezi, care doresc să meargă mai departe de miturile din manuale, de focurile de artificii şi de parada de 14 iulie, ziua când francezii aniversează căderea Bastiliei şi a absolutismului monarhic. Această carte arată că pe 14 iulie francezii ar trebui mai degrabă să comemoreze victimele „paleocomunismului” care a apărut ca urmare a Revoluției de la 1789 şi care seamănă atât de mult cu evenimentele petrecute în România după 1948.

Cartea neagră a Revoluţiei

Din iniţiativa prof. Alexandra Medrea şi Ioan L. Danciu a apărut la Cluj, la editura Grinta, în limba română, un volum-şoc: „Cartea neagră a Revoluţiei franceze”. O carte editată iniţial în Franţa, cu sprijinul Ministerului Culturii şi al Consiliului Naţional al Cărţii, apărută sub conducerea unei somităţi: pr. benedictin Renard Escande. În România, apariţia cărţii a fost posibilă graţie unui grup de traducători coordonaţi de prof. Liliana Şomfelean. Volumul are aproape 900 de pagini şi cuprinde 45 de texte semnate de tot atâţia universitari, istorici, filosofi, scriitori, preoţi – care şi-au propus, pe baza documentelor din epoca respectivă şi a scrisorilor sau memoriilor, să demitizeze Revoluţia franceză de la 1789. Fresca recompusă a acestei revoluţii seamănă izbitor cu faţa comunismului la români, iar Revoluţia franceză din 1789 este rădăcina revoluţiei comuniste din secolul XX. Sau, cum zice Cristian Bădiliţă: „Iată că istorici francezi îndrăznesc să facă pasul ultim, decisiv, în demascarea cancerului european bisecular, prin publicarea „Cărţii negre a Revoluţiei franceze”. Cele 45 de texte sunt, prin conţinutul lor, comentarii zdrobitoare ale crimelor şi acţiunilor distructive pe care plebea, înfometată, aţâţată de fanaticii iacobini în frunte cu Robespierre, Marat, Sain Just şi alţii, le-a comis între 1789 şi 1794. Iacobinii au căzut, apoi, ei înşişi victime ale ghilotinei. Revoluţia a transmis lumii mesajul „Libertate, egalitate, fraternitate”, care, în realitate, nu s-a înfăptuit niciodată, dar a rămas în istorie prin faptele de neiertat.

Represiunea din Vandeea

Unul dintre texte, de exemplu, se referă la represiunea ordonată în ţinutul Vandeea, monarhist şi catolic. Acolo, trupele iacobine au trecut prin foc şi sabie întreaga provincie cu sute de mii de locuitori. Iacobinii au incendiat satele, oraşele, fermele şi au trecut prin tăişul sabiei bătrâni şi femei, fără milă, iar ca să economisească gloanţele,au săpat bazine unde înecau copiii. Mila unor militari era aspru pedepsită, de regulă cu moartea.

Tragedia Regelui-copil

O altă tragedie este cea a familiei regale. Au fost decapitaţi prin ghilotinare Regele Ludovic al XVI-lea, apoi Regina, abia ieşită din adolescenţă, iar Regele-copil, Ludovic al XVII-lea, de numai 8 ani (paznicii primiseră ordinul să nu-l ucidă, dar să scape de el), era ţinut ud zile întregi. Paznicii îl înfometau cumplit, după care îl îmbătau cu vin, pe care îl obligau să-l bea în loc de apă. Apoi, „Căderea Bastiliei” a fost, de fapt, un bluf, deoarece mica gardă s-a predat, iar în bastion n-au fost găsiţi decât cinci oameni, doi falsificatori de bani şi doi nebuni, plus un conte deţinut politic. În schimb, despre ea s-a fabulat şi s-a minţit în zeci de povestiri şi volume, rodul unei imaginaţii halucinante a autorilor. Ar mai fi şi textul lui Curtoix, care face analogia dintre Revoluția franceză şi Revoluția bolşevică a lui Lenin, din

noiembrie 1917… Sunt trecute în revistă şi cele două centenare ale Revoluţiei, dar şi sumbra perspectivă ca tricentenarul să nu mai poată fi sărbătorit. Şi asta pentru că migraţia masivă de musulmani şi naşterile puţine în familiile franceze pot să schimbe, din 2030, raportul etniilor în populaţia Franţei, iar emigranţii să devină majoritari.

Inima Regelui

În legătură cu Regele-copil sunt şi pagini extrem de luminoase, în sensul că medicul care l-a autopsiat i-a scos inima şi a conservat-o, apoi aceasta a fost transmisă din generaţie în generaţie şi a ajuns în final în Casa Bourbon. Şi, iată, în anul 2004, s-a ţinut în amintirea Regelui o liturghie în Saint-Denis, la care au luat parte mii de francezi, care au îngenunchiat şi s-au rugat pentru el. Acesta, după ce, cu o seară înainte, inima Regelui a fost expusă şi în biserica din Saint Germaine, unde, de asemenea, mii de parizieni i-au adus omagiul lor, în genunchi. Iar înmormântarea, alături de părinţii săi, a avut loc în sunetele orgii ce cânta „Fanfara regală" de Pergalose. Ar mai fi, desigur, de amintit şi prefaţa prof. Ioan L. Danciu la ediţia în limba română, care afirmă, pe bună dreptate, că „Libertatea fără Dumnezeu nu este decât anticamera disperării, a sălbăticiei şi urii".